

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

30te oktober 1892.

18de aarg.

Abisælger.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Bøge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hilda, som ikke var bange.

H doktor Wielands hus var der ligeligere end sedvanlig, og grunden til al denne opstuds var, at hans ældste datter, den 15-aarige Hilda, for første gang skulde en tur alene ud fra forældrehjemmet; hun skulde besøge en onkel og tante, som boede i Altweiler.

Hendes tante — en søster af hendes mor — havde i længere tid været sygelig og ønskede derfor, at Hilda skulde komme til hende en stund og være til hjælp. Med blandede følelser tænkte Hilda fremover paa dette sit første, længere fravær fra hjemmet. Paa den ene side sølte hun sig ikke lidet stolt ved tanken paa, at hendes tante havde brug for hende; hun syntes, hun derved ligesom kom til at høre til de voksne; men paa den anden side var hun ikke ganske fri for ængstelse ved tanken paa den baade notsaa lange og besværlige reise uden at have hverken far eller mor med. Hendes næstnyngste bror Paul udmalte sig i tanker, hvilke farer muligens hans søster kunde komme til at blive udsat for paa veien, og ansaa det for sin broderlige pligt at bede sin far, om han ikke kunde faa lov til at reise med som hendes ridderlige beskytter; men han fik til svar intet andet end latter og nogle ord om, at reisen dog ikke skulde foregaa i Tyrkiet eller andre farlige steder, men midt i det civiliserede Curupa.

„Men faar jeg ikke lov til at besøge Hilda i ferien da?“ bad Paul.

„Jo, hvis du kommer hjem med en god

examensseddel, skal du faa lov til at reise en tur til Altweiler“, svarede faderen, som altfor vel vidste, hvilken tiltrækningskraft onkel og tante udøvede paa den reiselystne flare broder- og søsterbørn, og hvorledes deres bolig, der var et forhenværende munkeloster, var et sandt underrige for en 13-aarig guts livlige indbildningskraft. Hvor morsomt at lege og gjemme sig i de gamle korskange! Hvilke opdagelser kunde man ikke muligens gjøre! Da Paul sidste gang havde været paa besøg i Altweiler, havde nogle tømmerhuggere fortalt ham, at der etsteds i klosteret var nedgravet en skat, og at denne skat bevogtedes af en munk, som for lange, lange, lange tider var indmuret der, og hvis sukten og stønnen man ofte kunde høre om natten. Mere end en gang, naar ungdommen tumlede sig i gangene, havde en eller anden af dem fundet paa at raabe: „Nu kommer han, nu kommer han!“ og derpaa styrte forfækket afsted, som om spøgelseset skulde være lige i hælene paa ham. Naturligvis styrtede hele flokken efter ham, indtil de tilsidst vovede at stanse og lytte efter, om de hørte noget; naar saa tilsidst intet hørten var at høre eller se, endte det hele som regel med en god latter.

Aftenen før Hildas afreise saa doktor Wieland sine børn hviste idrig sammen. Han spurgte da:

„Hvad er det for noget vigtigt, I forhandler med hverandre nu?“

„Paul snakkede om, hvorvidt jeg var ræd for at kunne komme til at møde munken“, svarede Hilda.

„Hvilket tøvl!“ sagde faderen, „den, som har en god sambittighed, behøver ikke at være ræd, og hvis man hører noget, som man ikke kan forklare sig, maa man blot ikke som saa mangen rædhare straks gjemme sig under sengeteppet, men rolig undersøge sagen nærmere; som regel vil da gaaben vise sig at have en simpel og naturlig løsning. Og for dit vedkommende, mit tjære

barn, er jeg overbevist om, at du ikke hængiver dig til nogen taabelig frygt, men til enhver tid husker paa, at vi oberalt staar under Guds beskyttelse, og at der uden hans vilje ikke krummes et haar paa vort hoved."

* * *

Hilda var lykkelig og vel naaet frem til Altweller uden at have haft nogen oplevelser paa veien. Hun syntes ikke, at de høie, store rum i det gamle kloster var saa hyggelige som de smaa værelser, hun var vant til i sit kjære hjem; men i sit soveværelse, der var en fordums celle, følte hun sig dog snart hjemme. Iser naar det blæste og stormede udenfor, syntes hun, det var saa trygt at bo bag de tykke mure.

En dag fik man paa klosteret besøg af en søster af hendes onkel, og denne havde en liden datter med.

"Hilda, det gjør mig ondt, at jeg maa jage dig ud af det værelse, hvor du hidtil har ligget", sagde tante Emma; "min svigerinde er saa ræd af sig og vil ikke paa nogen maade ligge ovenpaa i salen. Men jeg ved, at du ikke er bange og gjerne ligger deroppe nogle nætter."

"Ja, gjerne det, kjære tante", svarede Hilda og skyndte sig med at faa flyttet sine sager derop.

Den omtalte sal, som sandsynligvis i sin tid havde været munkenes samlingsværelse, stod som regel ubenyttet og blev kun i nødsfald taget i brug.

Den første nat sov Hilda meget godt og vilde maaste heller ikke senere være bleven forstyrret i sin ro, hvis ikke den fremmede dame om morgenen havde bestormet hende med spørgsmaal, om hun ikke havde seet og hørt noget. Dette øvede sin indflydelse paa hende den paafølgende aften, saa at hun besluttede dennegang ikke straks at lægge sig til at sove, men ligge vaagen en stund og høre efter.

Hun havde ikke ligget en halv time i sengen, da — ja hvad var det? Hun hører

tydelig sagte, lette trin over sit hoved, først enkelte, siden flere, snart langsomme, snart hurtige; saa begyndte det at larme og ligesom at falde noget ned paa gulvet, og med en gang bliver det ogsaa levende nedenunder hende.

Hilda reiser sig i sengen. Hvor modig hun end var, begyndte det nu at løbe hende iskoldt nedad ryggen. Men i det samme kaster maanen sine straalere ind i værelset, og i dens klare skin faar hun øie paa en flok rotter, som syntes vante til at have sine natlige sammenkomster her.

Hilda aandede atter lettere; thi for saadanne sirsøddede skabninger var hun ikke ræd. Det er vel ikke sikkert, at alle vore unge læserinder vilde været saa modige; en liden mus vilde kanske været nok til at faa dem til at skriges høit af forfærdelse.

Efterat hun havde skræmt de ubudne gæster bort, vilde hun atter lægge sig rolig til at sove; men da hører hun pludselig henne fra det høie buevindu nogle lyd, som lignede en halvt uudertrykt stønnen og jamren; snart lyd det høiere, snart svagere; det var ligesom et menneske, der befandt sig i dødsangst.

Hilda følte sig nofsaa modig ved at have faaet en naturlig forklaring paa den første fløi; hun kastede derfor om sig nogle klæder, tog et lys og nærmede sig modig den dybe vindusaabning. Først kunde hun intet opdage; men da hun holdt lyset nærmere hen til vinduet, fik hun se to uhyggelige, funklende øine, som stirrede paa hende, og i det samme fløi en ugle skrigende bort.

"Se der, nu har jeg allerede opdaget to spøgelser", lo Hilda for sig selv. "Det er rigtigt ærgerligt, at ikke Paul er her."

Da de næste morgen spiste frokost, fortalte Hilda nattens oplevelser. "Ja, du er rigtig en kjæt pige", sagde onkelen og klappede hende venlig paa kinden. "Naar du faar været her endnu en stund, vil alle spøgelser rømme sin vei."

Bondbolstern. (After a picture of G. Garginger.)

JAKOBIDES

1884

En uskikkelig sønnesøn.

En solstraale.

In lutherisk prest her i landet fortæller følgende oplevelse:

„Min lille søn laa for døden. Hans rullen og skønnen var forfærdelig at høre paa, og de halvt brustne øine, som stirrede ud i rummet, syntes allerede omslørede af dødsfjenden. Hvad vi forældre, der raadsløse maatte staa og se paa det elskede barns lidelser, sølte derved, behøver jeg ikke at sildre for dem, som selv har staaet ved et hjært barns dødsleie og med Maria har erfaret, hvad det vil sige: 'Et sverd skal gennemtrænge din sjæl.' Da doktoren om lørdagen vilde ride bort, hvistede han sagte til mig: 'Belav dem paa det værste! Jeg kommer igjen imorgen — egentlig vil det vist ikke være nødbændigt mere, det er kun for at —' 'For at udstede dødsattesten!' fuldførte jeg den afbrudte sætning. Nu ja, som prest vil De vel ikke forstrækkes, naar jeg siger Dem, at der ingen hjælp er mere for Deres barn.' Ingen menneskelig hjælp, hr. doktor, rettede jeg ham; men for Gud er alle ting mulige, og detsom det er os og barnet gavnligt, saa kan han visseelig høre vor bøn og lade os beholde det.' Naar saaledes — ja saa kan De jo bare probere det!' bemærkede den lærde herre med et spottende smil og travede derpaa afsted. Men jeg og min hustru knælede ned ved vuggen og bad Herren at tage denne kalf fra os, om det var muligt, men først og fremst dog at lade sin vilje ske, og ikke vor. Jeg har i den sidste tid, da den forfærdelige distervit rasede her i vore skovegne, staaet ved mangt et lidet syge- og dødsleie og gjort mig umage for, ved Guds ord at opreise de stakkars forældre, som var nær ved at fortvile; men nu da døden rakte sin kolde haand ud efter mit barn, var jeg selv meget fornt, og jeg maatte tænke paa de ord, Elias sagde til Job: 'Se, dine ord har opreist den faldne, og du har styrket de

bøiede knæ; men nu, da det rammer dig selv, forfærdes du!' Vi bad længe; vi brødes med Gud og raabte til ham, skjønt intet lydeligt ord kom over vore læber, og kun guttens sagte stønnen og urets langsomme biffen afbrød stilheden i værelset. Omfider lagde min hustru hullende sit trøtte hoved paa randen af vuggen; men jeg reiste mig op, traadte med foldede hænder hen til vinduet og saa ud paa den snedækkede mark, paa den mørke skov, der strakte sig som en sort mur langs horisonten, og paa de tunge skyer, som langsomt bevægede sig henad den mørke himmel. Alt var graat, øde og koldt — af, derude saa det omtrent ud som i vore hjerter! — Da stede der noget, som vel i sig selv var ganske ligefrem og aldeles ikke vidunderligt, men alligevel for os uforglemmeligt. Af de mørke skyer brød pludselig en klar solstraale frem, saa pludselig, at mit øie blev blændet, og et høit, forbausset 'Aa!' undslap mine læber. Som et lysende bud fra Guds trone trængte straalet sig frem, forgyldte skyrandene, granernes toppe og snemarken rundt omkring og bølgede ind i sygebærelset, saa at gulv og vægge saa ud, som om de var dykkede i purpur. Og lige midt i lysbølgen stod vuggen, og barnets blege ansigt straaled og lyst, som om det allerede var forklaret, det saa ud, som om lysstraalen slet ikke vilde vige fra vuggen, og som om den var sendt for at bære gutten paa gylndne vinger ind for himmelskongens trone histoppe. Vi vovede ikke at røre os af stedet; vore øine var ufravendt rettede imod det vidunderlige skuespil. 'Saa tag ham da, herre, og lad ham fare til dig paa Elias's vogn!' hvistede jeg sagte. — Nu rørte barnet sig, løstede sine smaa, magre arme i veiret, og et ubeskriveligt smil fløi lynsnart henover de stivnede træk. Derefter strakte det sig og luffede træt øinene igjen. Jeg bøiede mig ned over det for at opfange dets sidste aandedrag — da hørte jeg et stille, regelmæssigt aandedræt, som vi ikke havde hørt

det i de sidste ti angstens dage. Barm sved laa over panden, og fra de halvt aabnede læber lød ikke mere den frygtelige rallen og stønnen. Hvor Herren dog havde været os naadig og barmhjertig — han havde givet os vort barn igjen! — Efter saa øieblikkes forløb var solstraalen dog igjen forsbunden, der var atter mørkt i værelset, og der udenfor tårnede nordøststormen imod ruderne. Men i vore hjerter var solstraalen bleven tilbage og havde opvarmet dem til uafladelig tak og pris og hellig undren over Guds underfulde gjerninger. Bistnok i tre timer sad vi ved buggen uden at tale, idet vi kun nikkede forstaaende til hinanden og idelig maatte afstørre de glædestaarer, som vore øine fyldtes med, naar vi saa paa vor gut, der nu sov saa rolig og fast. Men da han omsider vaagnede, gned sig i øinene og derefter spillede dem vidt op og saa paa sin mor, medens det lille ord „mor!“ lød i vore øren, da rakte vi forældre hinanden haanden tværs over buggen og bøjede vore hoveder; thi vi følte, at den herre Jesus var hos os og at hans hænder var udbredte over os tre.

Maaste siger den kritiske læser; Naar du ikke har andet at melde fra skovene derude, end hvad der sker indenfor dine egne fire vægge, saa maa du hellere for fremtiden beholde dine meddelelser for dig selv! Ja, dersom jeg havde været guvernør over Minnesota og ikke en sølle landsbyprest, der sidder godt gjemt i en afkrog af de store skove, saa kunde jeg vel have fortalt noget andet. Men nu er der intet, som er mere dyrebart for mig end erindringen om hin — solstråale.”

(Ved Nikolai Meier.)

En svømmetur under kugleregn.

Et stort slag holdtes mellem den engelske og den hollandske flaaede. Den engelske admiral hed sir John Parborough. En regn af kugler sendtes fra det ene skib

mod det andet, og uheldigvis rammedes alle-rede i begyndelsen af kampen hans skib saaledes af en kanonkugle, at det var klart, at det ikke længe kunde holde kampen gaaende, hvis det ikke fik snarlig hjælp.

Nogle af de engelske skibe laa ikke læn-gere borte, end at de maatte kunne bringe hjælp, inden det var forsent. Men det var ikke let midt i kamptummelen at saa givet dem tegn, som kunde bringe dem til at for-lade den stilling, de først havde faaet be-faling til at indtage.

Der maatte sendes et bud. Men hvem skulde overbringe dette? Sir John skrev sin ordre og spurgte høit, om der var nogen, som var villig til at overbringe den.

Naar man betænkter den stilling, hvori de befandt sig, vil man kunne forstaa, at der skulde mod til at byde sig frem under saadanne omstændigheder. Under sig sjøen og over hovedet paa sig en tæt regn af kugler! I og for sig var svømmeturen anstrengende nok; men at skulle svømme med udsigt til hvert øieblik at saa en kugle gjen-nem hovedet var skrækkeligt. Alligevel traadte adskillige kjætte sjøfolk frem og erklærede sig rede til at prøve den vovelige fart.

De var allesammen voksne mænd und-tagen en eneste; det var en liden kahytsgut; som stod der midt iblandt de kraftige matroser.

„Men hvad tænker du paa, min kjætte gut?“ spurgte admiralen venlig.

„Jeg kan svømme, hr. admiral, og skulde jeg blive skudt, vil jeg være lettere at und-være end nogen anden.“

Efter et øiebliks betænkning rakte admi-ralen brevet til gutten, som stod mellem tænderne og sprang overbord. Spændt fulgte hans venner ham med øinene og saa ham uskadt blive halet ombord paa et af de nævnte skibe. Snart efter satte disse sig i bevægelse, hjælpen kom tidsnok, og de engelske seirede.

Da solen holdt paa at gaa ned, stod gutten atter paa admiralskibet og modtog den hjerteligste tak.

„Jeg skulde have lyst til at se dig som kaptajn paa eget skib engang“, sagde admi-ralen, og hans ønske skulde gaa i opfyldelse. Gutten hed Studestey Shovel; og han blev ikke alene kaptajn, men en af Englands dygtigste admiraler.

Frygtelige trappetrin.

En morder blev dømt til døden for paa en gyfelig maade at have dræbt et menneske. Nogle dage før sin henrettelse tegnede han paa væggen i sit fængselsrum en galge, op til hvilken der førte en trappe med fem trin.

Trappetrinene havde følgende indskrift:

Paa det første stod:

Ulydighed mod forældre.

Paa det andet:

Banhelligelse af helligdagen.

Det tredje:

Dovenskab og drik.

Det fjerde:

Mord.

Det femte:

Galgen.

Han forstod det efterpaa.

For lang, lang tid siden reiste en kjøbmand hjemmefra for at være tilstede ved et marked i byen. Han red paa sin hest og havde bag paa sadelen bundet sin reisekæf, hvori han ogsaa havde sine penge.

Underveis begyndte det at regne, og kjøbmanden blev aldeles gennemvadt. Herover blev han meget ærgerlig og udbød: „Hvorfor skulde nu Gud endelig sende slikt stygt vejr netop idag?“

Imidlertid red han videre og kom tilslut gennem en røft skov. I denne stod en røver og lurede, og idetsamme kjøbmanden kom forbi, satte det onde menneske sit gevær til skulderen og trykkede løs.

Men krudtet var bleven vaadt af regnet, og skuddet gik ikke af. Den reisende satte sporerne i sin hest og red afsted i galop og slap uskadt bort.

Da han var udenfor al fare, sagde han til sig selv: „Hvilken daare du var, at du knurrede over regnet. Hvis ikke det var kommet, saa havde du visstnok ikke været ilive nu.“

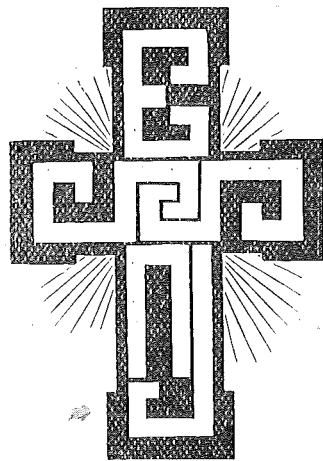
Jeg er saa lykkelig.

En liden gut var en dag sysselsat med sit legetoi, da han pludselig holdt inde med legen og raabte, idet han saa paa sin moder med glædestraalende ansigt: „Jeg er saa lykkelig! Jeg er saa lykkelig!“ „Hvad er det, som gør, at min lille gut søler sig saa lykkelig?“ spurgte moderen. „Jo, jeg har siddet og tænkt paa, at Jesus oppe i himlen elsker mig. Jeg elsker Jesus saa meget, og Jesus elsker Henrik. Det gjør mig saa lykkelig.“ Denne lille gut havde lært at kjende Jesus som sin bedste ven.

Opløsning paa gaader i nr. 42.

1. Drefsigener.
2. Speilbilleder.

Magist kors.

Bogstaverne i ovenstaaende kors ordnes saaledes, at man faar ud et fjært navn.